

1

«**S**i no tens una adreça electrònica i un domini que puguin visitar per saber de tu, si no tens un bloc o un fotobloc, si no apareixes en un mínim de tres o quatre referències quan algú escriu el teu nom al cercador, si no et troben al ciberespai d'alguna o altra manera, aleshores no existeixes.» Que la gent perdés el temps amb el Messenger, que s'enviessin els uns als altres missatges electrònics no servia per a altra cosa que perquè sabessin de tu una vintena o més de contactes i perquè éssers anònims t'enviessin correus brossa i t'ataquessin amb virus de tota mena i tones de correus malintencionats.

Per exemple si algú escrivia «Ferran Torrens» en un cercador, en qualsevol punta del món sabia que hi havia un periodista gràfic d'un diari barceloní de gran tirada que convertia la realitat d'uns quants en notícia per a molts. Una imatge valia més que mil paraules i a la web del fotògraf podien recuperar-se aquelles instantànies que en Ferran Torrens havia disparat entre els cossos moribunds en la ferralla d'un cotxe accidentat, en l'explosió descontrolada a la petroquímica de Tarragona, en la caiguda d'un

enxaneta d'un tres de deu amb folre i manilles a Vilafranca o en l'arribada d'una estrella de la gran pantalla al Festival de Cinema Fantàstic de Sitges.

Però si algú hi escrivia «Eduard Torrens» no apareixia res. Com si l'Eduard, que havia estat jugador de bàsquet pel seu metre vuitanta-vuit, que estudiava a l'Institut Salvat-Papasseit de Barcelona i que volia estudiar periodisme a l'Autònoma, senzillament no existís.

Això el capficava. Ell era dels molts que tenien una adreça electrònica i punt i final. En allò de trobar-se multiplicat a Internet també volia ser com el seu pare, que tenia quasi vint mil planes, espais o notícies que parlaven d'ell. És clar, en Ferran Torrens tenia quaranta-quatre anys i vint d'exercici de professió. Ell, l'Eduard, tenia disset anys, un munt d'il·lusions, prop de sis mil fotografies fetes i poca cosa més.

I qui tenia, amb disset anys, sis mil fotografies bones? Ben poca gent. Potser ningú. Entre els dotze i els vint anys o més, la gent es dedicava a prémer el disparador en reunions d'amics, trobades familiars de Pasqua a Reis, carnivals, festes, sortides a la platja, a la «disco», partits de futbol... És clar que l'exercici preferit de la majoria era autofotografiar-se allargant el braç, ben subjecta la digital, somriure a la càmera i afalagar-se amb allò de «mira'm com sóc d'eixerit». Definitivament, ja ningú no estava per conrear el veritable art fotogràfic: a la gent li agradava de mirar-se el melic, no el fet d'aprendre a mirar més enllà.

L'Eduard sí. Quan el seu pare havia abandonat els vells equips analògics perquè a la redacció del diari havien pas-

sat al format digital, ell havia heretat els equips: una Nikon F-601 de pas universal, una càmera de mitjà format Bronika ZR450 i tot un calaix d'òptiques. Eren dos aparells de cos robust, ferm i pesant als quals calia afegir la seva petita càmera digital de deu megapíxels que duia sempre al damunt, ben fermada al cinyell dels pantalons. Podia oblidar el mòbil a casa, però mai la càmera. També havia rebut del seu pare el vell laboratori fotogràfic, que consistia en una ampliadora LPL 6700 amb capçal condensador, líquids de revelatge, fixadors, cubetes, pinces, filtres i diversos sobres de paper Bergger per a fotografia en blanc i negre. L'Eduard havia assistit, dos anys enrere, a un curs d'introducció a la fotografia a l'Institut d'Estudis Fotogràfics, a l'ombra de la xemeneia que s'alçava entre les edificacions de formació professional i l'Escola de Relacions Públiques i Publicitat del carrer del Comte d'Urgell. El seu pare mai no tenia temps per ensenyar-li els secrets de la fotografia, així que, després del curs d'introducció, n'havia fet un de retrat i un altre de tècniques de laboratori, un de mitjà format i un d'il·luminació al plató. Preferia el blanc i el negre, però li donava més joc el color: cercava les llums i les ombres dels carrers de Barcelona, es perdia pels boscos de Collserola per cercar vegetació exuberant i la seva fauna. Disparava amb l'analògica en blanc i negre i després en color amb la digital. A la cambra sense finestres, aïllada de llum, on tenia preparat el laboratori revelava el rodet a les fosques deixant-se portar pel sentit del tacte, i exposava els negatius damunt el paper fotogràfic sota el pilot vermell.

A l'ordinador treballava amb el Photoshop per inserir damunt d'una fotografia del carrer de Balmes el porc senglar de Collserola com si l'animal hagués baixat a voltar per la ciutat. Construïa realitats fantàstiques, projectava somnis, il·luminava un món més apassionant que el que l'envoltava.

Quan sortia de viatge amb el seu pare, dos cops cada any, naixia una mena de sana competitivitat entre ambdós per veure qui era capaç de disparar més i millors fotografies. Observant el seu pare treballar, ell n'aprenia l'ofici, que no consistia més que a reaprendre a mirar: enquadrar les potes de la torre Eiffel, com titans, en lloc del seu cos superior, els paraigües oberts com rovellons sota el rellotge astrològic de la plaça vella de Praga un dia plujós o la mirada entremaliada del xicot que observava la nuesa de la noia a la font de la plaça de Rossio a Lisboa. En els darrers sis anys de viatges, que el seu pare anomenava *familiars*, en sortides de cap de setmana que feia tot sol volant en aerolínies de baix cost havia aconseguit, entre fotografies analògiques i digitals, un bon nombre d'imatges. Perquè ell, de gran, volia convertir-se en fotògraf de viatges. Si els crítics cinematogràfics veien totes les pel·lícules de franc i, a més, cobraven per fer-ho, ell volia riure's del món i cobrar per la seva feina. Ja no en tenia prou amb allò de «de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó». Ell preferia pensar en els espais que hi havia entre el cap Nord, a Finlàndia, i el desert d'Atacama, a Xile, entre Kuala Lumpur, a Malàisia, i els boscos gebrats del Canadà.

«Fes ho bé i fes-ho saber»: aquell era el *leitmotiv* del món de les relacions públiques, de la comunicació. Ell feia la feina bé, o molt bé, però no existia enlloc. Ningú no sabia del talent d'un jove fotògraf català.

Per aquesta raó li calia passar a l'altra banda de la pantalla de l'ordinador. O sigui, necessitava una pàgina web, un *site*, quelcom així com www.eduardtorrens.cat.

Aquell diumenge al matí, sense que l'Eduard arribés mai a imaginar les conseqüències d'un acte tan innocent, va asseure's davant de l'ordinador i va perdre's en aquell viatge a cap lloc en els camins infinits d'Internet.

En el sempre sorprenent joc de l'atzar, entre el lloguer i la venda de pisos i locals comercials, en la revenda de vehicles de segona mà, enmig de cursos de tota mena, entre serveis i contactes va trobar-se a la secció de «Comunitat» un subapartat anomenat *Habilitats i intercanvis* —«Intercanvis de què?», va demanar-se el noi—, on va clicar un anunci. Podia haver obert l'anunci immediatament superior o el que hi havia dues ratlles més avall. Però no. L'Eduard Torrens va obrir precisament aquell que menys li convenia llegir.

Estic començant com a administradora de webs i necessito experiència per omplir el meu portafolis, així que et puc fer la pàgina web de franc si em deixes tenir-la en el currículum de la meva pàgina promocional.

Si ets un petit empresari o freelance i no tens pàgina web i vols tenir-la, escriu-me i parlem-ne. Puc fer pàgines

senzilles, no gaire elaborades. Tampoc no m'agradaria solucionar problemes d'una pàgina que ja tinguis, sinó fer-ne una de nova. Salutacions. Envieu un missatge a user 12234557@services.com.

I així va ser com, de la manera menys esperada i menys volguda, va conèixer l'Anna Barral.